

(Que algú els presenti com a antidarwinistes faria somriure, sinó fos que més aviat indigna). Concretament, un llibre de Mayr, *Una larga controversia: Darwin y el darwinismo* (Ed. Crítica, 1991), analitza a fons els encerts i errors de Darwin i la seva influència en els camps més diversos. Naturalment, Gould i Mayr no signarien ara tot el que Darwin va dir. En un segle i mig s'ha avançat molt i, prenguem-ne nota, sempre per confirmar les idees principals de Darwin. Finalment, la biologia molecular ha donat la confirma-

ció final, al nivell més íntim, a les tesis del naturalista anglès.

Però Darwin no tenia raó en tot. I va rebre crítiques, sovint errades, d'altres científics. Com va passar amb la teoria atòmica o amb la relativitat. I això no fa que ni un sol científic mínimament seriós i competent negui que la matèria és constituïda per àtoms. Avui, un antievolucionista no és un exemple d'investigador competent.

Entre els pro darwinistes hi ha hagut des de místics, com Teilhard de Chardin, a ateus declarats, com Oparin. I entre els

antidarwinistes podem esmentar personatges tan diferents com Reagan i Stalin. Aquests són d'aquells que prefereixen pensar que és la realitat, i no pas les seves idees, allò que està equivocada. El que pot desprestigiar de debò unes creences religioses no és que es contradiguin amb la realitat científica. Allò que els fa mal és que hi hagi algú capaç de manipular la ciència per fer creure que investigadors de prestigi els donen suport. Així, tan sols demostren ignorància i, també, que sense Darwin viurien millor. **Xavier Duran**

Galàxia Barça?

Jordi Balló creu que el Barça ha fet un pas decisiu en la imatge exterior del club: ser l'equip on excel·leixen els millors jugadors del món.

El contrast entre el Barça aclamat a París com a equip de l'any i les penúries futbolístiques sobre una gespa rebel ens demostra com és de limitada la subjectivitat. Des de Barcelona ens pot semblar que els moments de glòria es conjuguen en passat i en canvi la premsa francesa ens retorna una imatge pletòrica de futur: els millors jugadors, el millor entrenador, la millor societat i la millor afició. Aquesta desproporció aparent encobreix una realitat mal compresa: la consideració de la grandesa esportiva demana un temps de sedimentació. I aquesta estabilitat —més enlla dels resultats— és la que acaba mitificant un equip. La Juventus, el Milan i el Barça (els únics equips que han aconseguit aquesta percepció en l'última dècada) han sabut mantenir una continuïtat al voltant d'uns personatges de caràcter. Aquesta imatge perdurable és la que permet parlar d'una era marcada per la personalitat d'un club. I ara és l'era —la galàxia, que en deien els francesos— del Barça.

Quin és el perfil d'aquest domini?: ser l'equip on excel·leixen els millors jugadors. Aquest és un pas decisiu en la imatge exterior del club. En la història abans de Cruyff, el Barça arrossegava amb tota justícia la imatge contrària: un club on s'enterraven els jugadors; un equip on arribaven els millors, però que un cop aquí es desinflaven, sense acabar de qualificar, on el més normal era sortir per la porta de darrere, decepcionant. La consigna actual és tota una altra: el millor futbol

Romário. És un dels millors del món.

d'aquests quatre o cinc jugadors excepcionals es veu en el Barça. Ni abans, ni després. Per mantenir aquesta fama —evident en el cas Koeman, Stöitxkov, Guardiola i Romário—, el Barça ha de guanyar una de les seves més difícils batalles en el camp de la credibilitat internacional, la de Gica Hagi. L'aposta pel romanès era molt forta, perquè, a diferència dels altres estrangers de l'entitat, va ser fixat seguint la fórmula antiga, quan s'agafaven aquells jugadors que havien despuntat com estrelles indiscutibles d'un Mundial. Si els triomfadors

als EUA ja eren del Barça abans, el cas de Hagi era a l'inrevés, arribava amb la consciència d'estrella reclamada per tots i que recalava finalment en el club català. Aquesta disfunció no ha estat resolta fins ara per Cruyff, i el jugador recorda massa els precedents de nefast record: és l'únic de la llista d'honor de París que no ha extret els seus mèrits del pas pel club. És al contrari: *malgré* el Barça, Hagi ha estat dalt de tot. Podrà la maquinària del club engolir la disfunció d'una estrella desaprofitada, que no sembla jugar a gust? Imprescindible per mantenir la fama.

"El club on els millors jugadors juguen millor". Seria una definició oportuna del Barça actual. Ens agradaria també que fos simplement "allí on es juga el millor futbol". Però per accedir a aquesta categoria que només es manifesta esporàdicament caldrà esperar la primavera. Quan la gespa no sigui un problema, i quan es dirimirà si el club que està a l'aguait per matar el més poderós —el PSG— ho aconseguirà. I no oblidem aquesta lectura de les flors enviades des de París: exalçant el Barça —com ha fet el Canal Plus francès— es prepara el terreny de la glòria per al seu possible successor, és a dir el PSG, propietat d'aquesta cadena televisiva. Un club nou d'una televisió nova i moderna, edificada sobre les cendres d'un club vell d'una televisió vella, el Milan de Berlusconi. Al Barça li correspon demostrar que el seu èxit no és solament una fita de repòs en la transició del poder futbolístic d'Itàlia cap a França. **Jordi Balló**